שחין הלואה בעין ונהי דיכול להקנות אגב קרקע אי

איתא בבריא דהא דירת בית כמו כן

יכול להקנות על ידי הבית ופירות

דקל ע"י הדקל שיקנה לו הבית לדור

בו כך וכך שנים והדקל לאכול פירומיו כך וכך שנים אלא בעינן

שיוכל להקנותו בענין זה ששכיב מרע

מקנהו בדבורו יוכל בריא להחנותו

בקנין חליפין או במכירה והלואה

אין יכול למכור כי אינה בעין ומשני

הואיל ויורש יורשה ומתנת שכיב

מרע כירושה ואע"ג דיורש יורש נמי

דירת הבית [ופירות דקל] היינו לפי

שיורש גם הבית והדקלא אי נמי

במעמד שלשתן אבל מה שיוכל להקנות

אגב קרקע לא חשיב איתיה בבריא

דהא דירת בית ופירות דקל יכול

להקנות אגב הבית והדקל כדפרי׳

ותימה לי לימא איתא בבריא בהודאה

לעיל המד. ווש"כו. ב) לעיל יז) נעיל קומי. [יש כן, ב) נעיל סג. סד., ג) [לעיל קמד.], ד) [עי' מהר"ם גירסא אחרת ברשב"ם בזה], ה) [לימא לפנינו אלא במוס' גיטין יג: ד"ה במעמדן,

גליון הש"ם

י. תום' ד"ה שכיב כו' כפי' הר"ר חיים. וממוה לי לפי' הר"ח אמאי פריך הש"ס מהך דר"ג דאמר הלואמי לפלוני דלה מכר במפורש דה"י למחול דלה מכר במפורש דה"י למחול המהי לה פריך ביותר מהה דר"יג לעיל דהמר ומודה שמוחל דאם נתנו במתנת שכ"מ דא"י למחול הא לענין זה ליתא בבריא וליתן שלא יהא יכול למחול ול"ע:

הגהות הב״ח

(A) גמ' אם תמני לומר לאחר לא הוי שיור שייר לעצמו מהו (חוץ מפירותיו מהו) תא"מ ונ"ב (חוץ מפירומיו מהו) מח"מ וו"ב גרסת הספרים אמ"ל לאחר לא גרסת הספרים אמ"ל לאחר לא היי שיור שייר לעצמו מהו אמר רבא כי ו ורשב"ם גורס דקל לאחד ופירומיו לאחד מהו אמ"ל לאחר לא היי שיור חוץ מפירומיו אמר מהו אמר ממו אמר רבא א"ר נמתן אח"ל ב דקל לאחר ופירומיו לאחר לא דקל לאחר ופירומיו לאחר לא שייר מקום פירי חוץ מפירומיו שייר מקום פירי ואליבא דרב זביד דאתר שאם רלה להוליא בה ויזין מוליה הלמה כיון דדיוטה זיון מונים מכמס כיון דריוטם שייר מקוס זיון נמי שייר הכי נמי כיון דלמכ חון מפירותיו מקוס פירות שייר: (2) רשב"ם ד"ה איבעיא להו וכו' דא"כ מפני מה קבעה לבעיא זו בזו השמועה וכו׳ המאי דהוה בהו שיור וכו׳ כשנתז הדהל בהו שיור וכו רשנתן הדקל (לחשון וכי המחובר בקרקע (לחשון וכי המחובר בקרקע לעצמו וכר דלה מיומני עליה בקרקע וכר דלה מיומני עליה הך סוגיה דלקמן. כ"ב נראה בקשא ליה דלפי גירסא זו גם בהחוא סוגיא דלקמן גרסיע ואחריל לאחר לא היי שיור לעצמו מהו מאי קא מיבעיא ליה הא שרבי מתוחמות ורמו וכמו החיבור מתוחמות ווכח שחבים מתוחמות ווה שתביא שרביצ מתוחמות ווה שתביא שרביצ מתוחמות ווה שתביא שרביצ מתוחמות ווה שתביא שרביצ מתוחמות ווה שתביא החביצות מתוחמות ווה שתביא שהקשו התוספות ומה שתירנו דקא מיבעיא ליה מה יאמר ר"ל לקט מיפעים כיים מנה יחתר בחוץ כו' לא נחיישב לכשב"ם דא"כ אמילתא דר"ל ה"ל לקבוע בעיא זו דמה יאמר ר"ל בחוץ בלאו בעיא [קמייתא] ולכך נ"ל בלא בעיא (קמייתא) ולכך נייל עיקר ג'יל עיקר ברסף חון מפירוחיו מה עיקר דגרסף חון מפירוחיו מה בלאחריני אלא דקמייתא מיירי בלא ליקמייתא מיירי אלא דקמייתא מיירי בלא ליקמייתא מיירי בלא ליקמייתא מיירי בלא ליקר בכיית בלא מורא וכן לקחון בכהיית את מיבעיא ליה בבית לאחר ודיוטא לאחר חדא בלאש ליחוריני בלישטא ליחוריני בלישטא היירו אורות אורות אורות אורות בלישטא היירות אורות בלאחריני בלאחריני בלישטא היירות אורות בלאחריני בלאחריני בלאחריני בלאחריני בלאחריני בלאחריני בלאשטא היירות בלאחריני בלאח נישנה יחירה וחחריני בנישנה יתירה: (ד) בא"ד דומיה דרב זביד ור"ל והכי פירוש לשון: (ה) תום' ד"ה שכיב מרע וכו' (פ) תום" "דים פלינ מכע וכר בכלים לקנין כיון שחון הלוחם בכלים לקנין כיון שחון הלוחם הכלים לכניו שחון בדרב פפם מ"מ כיון בלים בכלים בקנים בקנים בקנים באל עדים בלים באיד מקני בכר אדן הודאת מלוה ונכלם בראד לחלק בין הודאת מלוה ונכלם בענין שהוח בשכיי שהוח בשכיי שהוח בשכיי שהוח בשכיי שהוח בשכיי מרש וכי ובי אורשה לה קש בענין שהוח בשכיי מרש וכי ובי אורשה לה קש בענין שהוח בשכיי מרשי וכי ובי אורשה לה קש שכיי מרשים בשכיי מרשים כיון היו דהשת של שכיי מרש וכיו ביון אורשה לה קש שכיב מרע וכו׳ דהטעם משום יכו׳ דליתא בבריא מפגי שיכול: וכן יניענו בכרינו בשבי קיכור. (ה) ד"ה תנהו וכר שמעמד שלשתן אינו בעכו"ס: (ע) ד"ה איבעיא וכר אפילו במטלטלין אמרינן לקמן דהוו שיור: (י) בא"ד אפילו הכי הוו הפירות דבר שלא וכו' אפי' הפירות דכל שנח וכר מפיי לעצמו והכי משמע לעיל צפרק המוכר את הצית דתביא צן לוי וכו' שדה זו אני:

מוסף רש"י

במעמד שלשתן. אמר כו (קדושיו מח.) נפהד ומפהיד ק (צלחושי) מווו) נפקף הנפקר ומקבל מתנה (דעיד קחד.), קבה. כך תקנו חכמים לפי שהדבר תדיר הוא בין הבריות ולא הזקיקו חכמים להקנות בקנין

הלואסי לפלוני. ממון שחייב לי פלוני במלוה על פה אני נותן לפלוני ויפרעם לו הלוה במקומי נתקיימו הדברים ותהא הלואתו לפלוני. ואע"ג דבבריא ליתיה דאינו יכול להקנות לחבירו מלוה על פה דלהולאה ניתנה ואין קנין תופס אלא בדבר שהוא בעין אא״כ מלוה בשטר וכגון שמסר

לו השטר א"נ במעמד שלשתו כדאמר [בגיטין] (דף יג.): ומשני הואיל ויורש יורשה. לזו המלוה כאילו ברשותו היא ואמרינן לקמן (דף קמט.) מתנת שכיב מרע כירושה שויוה רבנן הלכך כיון דאיתיה בירושה איתיה במתנת שכיב מרע: במעמד שלשתו הנה. מתלת הלכתה בלה טעמה הואם ולפי שהדבר נהוג הוא בין הסוחרים והחנונים תקנו את הדבר לקנות באמירה במעמד שלשתן לפי שאין קנין מועיל בדבר שאין בעין ומוקמינן לה התם [גיטין יג:] בין במלוה בין בפקדון ואע"ג דאסיקנא דמילתא דליתא בבריא ליתא בשכיב מרע אפי׳ הכי מטבע דקי"ל בהזהב (ב"מ מו.) דאין מטבע נקנה בחליפין אפ״ה אם נתנו במתנת שכיב מרע קנה מהאי טעמא דהלואתי לפלוני: איבעיא להו דהל לחחד כו'. אית דמוקמי לה בבריא ובא להודיענו דיני מכירה מה שייר לעצמו ולא נהירא לי דא"כ (כ) מה ענין בעיא זו בזו השמועה ובזה הפרק בהמוכר את הספינה איבעי לן

למיבעיה בשמעתה דהקונה שני חילנות (לעיל דף פה.). ועל כרחין בשכיב מרע מוקמינן ליה ואמתניתין קאי דקתני בשכיב מרע שייר קרקע כל שהוא מתנתו מתנה ואיבעיא להו אם נתן דקל לאדם אחד ונמלך וחזר ונתן פירותיו לחחר ואמרינן לקמן [ע"ב] א"ר נחמן שכיב מרע שכתב כל נכסיו אם בנמלך מת קנו כולן אם עמד אינו חוזר אלא באחרון בלבד דלא הוה ביה שיור אבל קמאי דהוה בה שיור קנו והכא מי אמרינן שייר מקום פירי כשנתנו הדקל לראשון בלא פירות שייר לעצמו מקום הפירות ענפי האילן שבו גדילין הפירות וכשנתן לשני את הפירות עדיין מקום הפירות שייר לעלמו ואילן המחובר כקרקע דמי וקורא אני עליו שייר קרקע כל שהוא והויא מתנתו מתנה בין באילן בין בפירות ואם עמד אינו חוזר והוא דאיכא קנין כדפסקינן לקמן (דף קנא:) במתנת שכיב מרע במקלת: או לא הוי שיור. וכשנתן הדקל לראשון כולו נתן וליכא שיור קרקע ואמרינן לקמן נקמט:]כמה כל שהוא רב יהודה אמר ממקרקעי כדי פרנסתו: שייר לעלמו. הפירות מהו מי שייר מקום הפירות ולכשייבש האילן יקוץ ענפיו. כך כתוב בספרים אמר רבא א"ר נחמן אם תמלי לומר דקל לאחד ופירות לאחר לא הוי שיור שייר פירותיו לפניו שייר מקום פירי מאי טעמא כל לגבי נפשיה כי משייר בעין יפה משייר ולא נהירא לי האי לישנא משום (ג) דלא מיתני עליה הך סוגיא דלקמן א"ל אנן אדריש לקיש מתנינן ליה. הלכך לישנא אחרינא הכתוב בספרים עיקר דגרסינן בהו חוץ מפירותיו מהו דהוה דומיא דרב זביד וריש לקיש (ד) בי והיינו פירוש לשון אחרון דקל לאחד ופירותיו לאחר מי הוי שיור מקום הפירות באילן וקנה ראשון דהא איכא שיור קרקע כל שהוא או לא וכשנתן לו את הדקל הכל נתן גם מקום לימוח פירות את"ל לא הוי שיור חוץ מפירותיו מהו מי אמרינן כיון דמעיקרא הדקל לבדו בלא פירות נתן לו ולא החקק לומר בו לישנא יתירא חוץ מפירותיו אלא לשייר מקום לעלמו אמר ואיכא שיור קרקע כל שהוא ומתנתו מתנה: א"ר נחמן אם סמלי לומר כו'. חוץ מפירותיו הוי שיור דכל לשון מיותר לשייר קלת מן המתנה לעלמו בא ואליבא דרב זביד דתנן בהמוכר את הבית (לעיל דף סא.) לא מכר היליע ולא את הגג בזמן שיש לו מעקה עשרה טפחים דהיינו נמי דיוטא העליונה ואמרינן בגמרא (שם סג.) אמר ריש לקיש זאת אומרת המוכר בית לחבירו ואמר לו על מנת שהדיוטא העליונה שלי הדיוטא העליונה שלו ואמרינן למאי הלכתא אהני תנאי דע"מ לשייר לעצמו מקום בחצר שלפני הבית אם רלה להוליא זיזין מדיוטא עליונה שהיא שלו בחלר הלוקח מוליא ולא יעכב בעל החלר על המוכר ואליבא דרב זביד כו' כלומר וכדפרשה רב זביד למילתיה דריש לקיש דאהני יתורא דע"מ להוליא זיזין לשיורי ליה מקום בחלר הכי נמי אהני יתור לשון דחוץ מפירותיו לשייר מקום באילן: אנן אדריש לקיש מסנינן. להאי איבעיא להו ולהך מילתא דרב נחמן דאם תמלי לומר כדמפרש לקמן ואזיל ובמתנת בריא ומינה תפשוט לשכיב מרע ולאו גבי דקל איבעיא אלא לגבי דיוטא הקיקון מכמים להקנות בקנין נעדים (עדיר קמד). שדיוטא העליונה שלי. מהו גג שיש העליונה שלי. מהו גג שיש לו מעקה בנה י ד למתיע במתנימין דאינו מוכר עם הבית, ותנאי זה אינו מועיל דבלאו הכי נמי הרי הוא של מוכר, כדקתני מתני ולא את הגג כוי, ולא היה לריך במתנימין דאינו מוכר עם הבית, ותנאי זה אינו מועיל דבלאו הכי נמי הרי הוא של מוכר, כדקתני מתני ולא את הגג כוי, ולא היה לריך המנות, הלכך דיוטא העליונה שלו להואלת זיזין כנגד רשותו של לוקת (עדיר שג).

שביב מרע שאמר כו' הלואתו לפלוני אע"ג דליתא בבריא. נקנין (סי גרסינן מסיק מדרב פפא (לעיל דף עז: ושם) מ"מ כיון דליתא בבריא בקנין דלא מצי להקנות [בלא] דבר אחר עם ההלואה לא חשיב

"שכיב מרע שאמר תנו הלואתי לפלוני הלואתו לפלוני ואף על גב דליתיה בבריא רב פפא אמר הואיל ויורש יורשה רב אחא בריה דרב איקא אמר הלואה איתא בבריא וכדרב הונא אמר רב יידאמר רב הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לפלוני במעמד שלשתן קנה איבעיא להו דקל לאחד ופירותיו לאחר מהו מי שייר מקום פירי או לא שייר אם תמצי לומר לאחר ילא הוי שיור 🕫 לעצמו חוץ מפירותיו מהו אמר רבא אמר רב נחמן אם תמצי לומר דקל לאחד ופירותיו לאחר לא הוי שיור מקום פירי דקל לאחד ושייר פירותיו לפניו ישייר מקום פירי מאי מעמא כל לגבי נפשיה בעין יפה משייר אמר ליה ר' אבא לרב אשי אנן אדרבי שמעון בן לקיש מתניגן לה ידאמר רבי שמעון בן לקיש המוכר בית לחבירו ואמר לו על מנת שדיומא העליונה שלי דיומא העליונה שלו

כדמוכח לקמן (דף קמט.) דשכיב מרע שהודה קנה בלא טעם דשכיב מרע מדקני בגר (1) ונראה לי דהא לא חשיב איתא בבריא כיון דליתא כעין שהוא בשכיב מרע בלשון מתנה וקנין והא דקאמר הואיל ויורש יורשה לא

איבטיא בעי למימר מטעם דאיתא בבריא אלא כיון שיורש יורשה יש כח לשכיב מרע ליתן דברשותו הויין דמתנת שכיב מרע כיורש ב ותדע דעל טעם זה דהואיל ויורש לא נקט איתא בבריא הואיל ויורש יורשה ועל מעמד שלשתן נקט איתא בבריא במעמד שלשתן כמו שכתוב בכל הספרים ובפירוש רבינו חננאל ואין נראה לחלק בין הודאת פקדון להודאת מלוה: שביב מרע שאמר הדואתי דפדוני בו' ואע"ג דליתא בבריא. ומה שרגילין לכתוב הרשחה גבי מלוה ג פי׳ לעיל בפ׳ המוכר את ד הספינה (דף עז: סד״ה ר״פ) וגם שאין נראה פירוש רש״י שפירש בכתובות (דף נה: ד״ה מתנת ושם) (ו) דטעם משום דאין מטבע נקנה בחליפין הוגם אין נראה עוד לפרש °כפי׳ ה״ר חיים דליתא בבריא שיכול למחול שטר חוב אם מכרו משא"כ בשכיב מרע כדאמר לעיל (דף קמו:) כל זה פירשנו לעיל בפרק המוכר את הספינה: תנהן לפלוני במעמד שלשתן קנה. ומה שמפרש רבינו תם שמועיל בעל כרחו של נפקד פי׳ לעיל בפ׳ המוכר את הספינה (דף פה. ד״ה ה״ג) וגם מה שמפרש שמעמד שלשתן (ח) אין בעכו״ם פירשנו נפרק שני דקדושין (דף מה.) סי ו: איבעיא ההו דקד האחד ופירותיו האחר מהו מי שייר מקום פירי כו'. פי׳ רבינו שמואל דאשיור דשכיב מרע קאי דתנן במתניתין דאם שייר קרקע כל שהוא מתנתו מתנה ואין נראה לר"י דהא לקמן על משנת שייר קרקע כל שהוא הוה ליה למיבעי הך בעיא ועוד דשיעורא דשיור הוי כדי פרנסתו כדאמר בסמוך ועוד מה יש לחוש בשיור קרקע הא אפילו (ש) מטלטלין לקמן אמרינן דהוו שיור על כן נראה לר"י דאלעיל האי ידור פלוני בבית זה לא אמר כלום משום דהוי דבר שלא בא לעולם וקא מיבעיא ליה כי אמר דקל לאחד ופירותיו לאחר ושייר מקום לימוח הפירות מי אמרינן לא הוי שיור לענין שיחשבו הפירות דבר שלא בא לעולם או שמא נתן גם לבעל הפירות מקום לימוח הפירות דוא"כ זכה במקום לימוח הפירות ולא הוו הפירות דבר שלא בא לעולם שהרי כבר זכה במקום הפירות שבא לעולם ואם תמצא לומר לאחר לא הוי שיור לעלמו מאי פי׳ ששייר לעלמו מי אמרינן שוה לא היה עושה שיקנה למקבל מתנה גוף הדקל ולגבי דידיה הוו הפירות דבר שבא לעולם או דלמא אפילו הכי הוו יי דבר שלא בא לעולם שלא שייר מקום פירי אפילו לעצמו וכן תניא לעיל בפרק המוכר את הבית (דף סג.) בן לוי שאמר לישראל שדה זה אני מוכר על מנת שמעשר ראשון שלי מעשר ראשון שלו ופריך והא אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם משמע דשייך אין אדם מקנה כו' אפי' לעצמו ואע"ג דאמר לעיל דסתם מוכר או נותן אילן דמשייר קרקע הכא בשכיב מרע אין לו לומר דשייר קרקע ולא מקום פירי אלא פירות בלבד ועוד הרי נתן כל האילן ואיך יש לנו לומר ששייר מקום פירי ומסיק דלעצמו הוי שיור דמאן דלנפשיה משייר בעין יפה משייר ויש ספרים דגרסי חוץ מפירותיו מהו והיא היא היינו שנתן הדקל במתנת שכיב מרע וסייר פירותיו לעלמו: אנן אדרבי שמעון בן לקיש מתנינן לה בו' עד ואם תמצי לומר לאחר לא הוי שיור לעצמו מהו. ואע"ג דר"ל איירי לעצמו מ"מ כיון דבחוץ מיירי הכא קמבעיא לו מה יאמר ריש

מוסף תוספות א. [ד]אפי' בלשון ירושו אי אפשר לו להוריש גון ירושה לאחד ופירות בלא גוף לאחר. ריטנ״h. ב. ודןעשו מתנת שכ"מ כירושה ואע"ג רליתא בבריא. ג. אע״ג דאין להקנותה. מוס׳ . דתקנת חכמים היא. שס. ה. דא"כ בחנם נקט הלואה דהול"ל ממרעותי דהול"ל מטבעותי לפלוני. עס. 1. אם הנפקד או הלוה עכו"ם וא"ל ישראל תנהו לישראל אחר לא קנה כיון דאפי' אמר לו זכי לא קנה דאפיי אמר לו זכי לא קנה כיון דאין זכיה לעו״כ ה״ה במעמד שלשתן לא קנה וכוי, ואם הנותן עכו״ם נראה דקנה דאם ממונו של ישראל דאם ממונו של ישראל הפקיעו ע"י מעמד ג' דהוי הלכתא בלא טעמא כ״ש ממון העכו"ם וכר'. מוס' גיטין ממון העכו"ם וכר'. מוס' גיטין יג: I. [ד]כאן שנתן הדקל לאחר דילמא מאי דאמר דקל לזה ופירות לזה אותו לשון נמשך גם לשני וכאילו אומר דקל לזה ודקל לפירותיו לשני. לשנ״ל. ח. ואע״ג דעל בזה, מיהו על מנת שיור הגוף משמע טפי. רמב"ן, ועיין לשב"ל.

עין משפם

עד א מיי׳ פ״י מהלכות זכייה

ין א מיי פיי מהכנח זכיים ומתנה הלכה ב סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי רנג סעיף כ: עה ב מיי פכ"ג מהלי מכירה

הלכה ד טוש"ע ח"מ סימן

רט סעיף ז וסעיף ט: ג מייי שם טוש"ע שם סעיף י:

רבינו גרשום שכיב מרע שאמר תנו הלואתי

שפיב מוע שאמו זמו הלואוני לפלוני. כלומר חוב שחייב לי פלוני תהא של פלוני הרי הוא שלו וקנה לאלתר: אע"ג דליתא בכריא. דבריא שאמר כן לא קנה כו' אלא במעמד . שלשתן: אמר רב פפא לעולם מילחא דליחא ררריא ליחא קנה הואיל ויורש שלו יורשה , לאלתר בלא אמירה אם לא נתנה לזה הואיל וכל כך היא בחזקתו הלואתו שיורש שלו יורשה אע"ג דהיא ברשות לוה משום הכי יש לו כח לומר הלואתי לפלוני וקנה . אבל בבריא ליתא דאיז ירושה אלא לאחר מיתה: רב אחא הלואתי לפלוני איתא בבריא ענין הלואה כרב הונא וכר קנה. אלמא דאיתא בבריא: איבעיא לן. הא מילתא פשיטא לן שכיב מרע שכתב כל נכסיו ושייר קרקע כל שהוא אף על גב דעמד מתנתו מתנה דסמיך גב דעמד מתנחו מתנה דסמיך נפשיה על ההוא קרקע וגמר ומקנה. אבל הא קמיבעיא לן דקל נתן לאחד ופירותיו לאחר מי אמרינן להיכא דנתן דקל לוה ושייר הפירו' ואמר דקל לזה ושייר הפירוי מאמר תנו לאידך הפירות מי אמרי' הואיל שכשנתן הדקל שייר הפירות וקנה ראשון דבההוא שיור דשייר הפירות סמכה דעתיה 6) דאין חוזר ועמד שיחזור על הפירות שנתן לאחרון דבההוא שעתא שנתן נ) הפירות לא שייר לו הפירות ומש"ה מתנתו שנתן לראשון . מתנה מעליא היא. או דלמא הואיל דלא שייר בגוף הדקל לא הוי שיור ואיז מתנתו מתנה ואם עמו וווו בעל המונה אפי׳ בדקל שנתן לראשון: אם תמצי לומר לא הוי שיור. הואיל דלא שייר בגוף הדקל הואלי דלא שייר בגוף הדקל הואפלי ראשון לא קנה. הא והפלי היבעי לי אם אמר דקל לפלוני חוץ מפירותיו מהו. מי אמרינן אע"ג דאי אמר בסתמא דקל זה לפלוני לא קיירותים קא יחיב ליה פירי והשתא קא יחיב ליה פירי והשתא . דקאמר חוץ מפירותיו לטפויי

לקיש בזה דבעל מנת פשיטא ליה ודאי דמשייר אבל בהא קא מיבעיא ליה ח:

דב זה להיה התקוא האות הל על המה לא מכן את היו את שלא לקצוץ ממנו נופין יבשין וכיון דהוסיף האמר חוץ מפוידותיו דואי לא קנה ולא מנה ליא איבעיא להו דקל לאחד להיכא דקאמר דקל הה לפלוני ודאי לא קנה פנה לא נה ולא נתנו לו אלא לקצוץ ממנו נופין יבשין וכיון דהוסיף האמר חוץ מפוידותיו דאי לספיים בעוץ יפה נותן. הא קא מיבעי לי נתן דקל לאחד ושייר פירותיו לאחר מהו מישיר לאחר מהו משיר באוף הדקל משום דנותן בעין יפה נותן. הא קא מיבעי לי נתן דקל לאחד ושייר פירותיו לעצמו מאי. מי אמרי כל לגבי נפשיה כי משייר לעצמו בעין יפה משייר הואיל ושייר פירות שייר בדקל מקום פירות ומתנחו מתנה או לא: אמר רבא אם תמצי לומר כר: א"ל ר' אבא. הא מילתא דרב זביד דפשיטא לכו הא אנן בלשון